

ASEAN CROSS-CULTURAL EXTERNSHIP PLACEMENT COUNTRY BACKGROUND

1. **(Name of Country)** The People's Republic of China สาธารณรัฐประชาชนจีน

2. **History/Background**

ประวัติศาสตร์จีน หากกำหนดโดยหลักฐานทางลายลักษณ์อักษร สามารถนับย้อนกลับไปได้สามพันกว่าปี แต่ถ้ายึดตามหลักฐานที่ค้นพบโดยนักโบราณคดีสมัยใหม่ ได้พบหลักฐานที่บ่งบอกถึงความเจริญของจีนโบราณในช่วงเวลาระหว่าง 2000-2500 ปี ก่อนคริสต์ศักราช โดยเฉพาะพื้นที่ทางตอนล่างของแม่น้ำเหลือง (ฮวงโห) ความต่อเนื่องในการอพยพเคลื่อนย้าย ทำให้เกิดการพัฒนากลายเป็นระบบ ทั้งปรัชญา การเขียน ศิลปะ การเมือง ก่อรูปเป็นอารยธรรมแห่งความเจริญของประชาชาติจีน ซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะในสังคมโลก พัฒนาการความเป็นมาของประวัติศาสตร์จีน สามารถอธิบายคร่าว ๆ โดยแบ่งช่วงเวลาออกมาได้ดังนี้

ยุคก่อนกำเนิด หรือยุคบรรพกาล (? – 2100 ปี ก่อน ค.ศ.)

ดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำหวงเหอมีผู้คนอาศัยอยู่มาตั้งแต่ยุคหิน ซึ่งผู้คนเหล่านี้ได้ค่อย ๆ มีการพัฒนา จากการที่ต่างคนต่างอยู่ ยังชีพด้วยการเก็บของป่าล่าสัตว์ ก็ค่อย ๆ เข้ามารวมตัวกันเป็นชุมชน ทำการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ ก่อเกิดเป็นสังคมแบบชนเผ่าขึ้น ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวก็ได้เกิดมีผู้นำคนสำคัญๆ ที่ได้มีส่วนสำคัญในการช่วยพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนในสังคมขณะนั้น คือ ชูยเหริน ผู้ชี้นำคนเหล่านี้ ซึ่งสามคนนี้ได้รับการยกย่องเป็น “ชนหวง” หรือสามกษัตริย์ ตราบจนเมื่อประมาณ 4600 ปีก่อน ค.ศ. หวงตี้หรือ จักรพรรดิเหลือง สามารถกำราบชนเผ่าทั้งหลายในแถบลุ่มน้ำหวงเหอได้สำเร็จ อันเป็นที่มาของชนชาติ “หว่าเซี่ย” หรือ ชนชาติจีน กาลต่อมาก็ได้มีผู้นำที่มีความสามารถเช่น จวนซวี ตี้คู เหยาซุ่น บุคคลทั้งสี่นี้ เมื่อรวมกับหวงตี้ (จักรพรรดิเหลือง) จึงกลายเป็นกลุ่มคนที่ถูกเรียกว่า “หฺวู่ตี้” หรือ ห้าจักรพรรดิ

จุดเปลี่ยนที่สำคัญที่ทำให้สังคมจีนแบบบุพกาลสิ้นสุดลง คือการที่ต้าอวี่ สามารถแก้ไขปัญหายุทธภัยใน แถบลุ่มแม่น้ำหวงเหอ ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญที่คุกคามชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในบริเวณนั้นมาอย่างยาวนาน ได้สำเร็จ ดังนั้นพระเจ้าซุ่นจึงได้สละบัลลังก์ของตนมอบให้แก่ต้าอวี่ต้าอวี่ปกครองประชาชนด้วยความร่มเย็นเป็นสุข จนเมื่อตนเองแก่ชรา จึงคิดจะยกราชสมบัติให้แก่ซื่อ ตามประเพณีดั้งเดิมที่จะยกบัลลังก์ให้แก่ผู้มีความสามารถ แต่ ทว่าด้วยแรงหนุนจากบรรดาหัวหน้าเผ่าต่างๆที่อยู่ภายใต้การปกครองของต้าอวี่ ทำให้โจรสลของต้าอวี่ได้สืบทอด บัลลังก์ต่อจากบิดา เหตุการณ์นี้ถือเป็นจุดสิ้นสุดของยุคมุขรพกาล ประวัติศาสตร์จีนได้เข้าสู่ยุคแห่งรัฐระบอบทาสนับ แต่บัดนั้น

ยุคทาส (2100 – 1028 ปี ก่อน ค.ศ.)

ในยุคนี้จีนได้เริ่มมีการสถาปนาระบอบการปกครองแบบราชวงศ์ มีการสืบสันตติวงศ์ทางสายเลือด แทน ระบบการสืบทอดตำแหน่งโดยการคัดเลือกจากความสามารถ เริ่มมีชนชั้นทาสเกิดขึ้น เนื่องจากเมื่อโจรสลของอวี่ขึ้น ครองราชย์ได้มีชนเผ่าบางเผ่าไม่ยอมรับอำนาจของเขา จึงจี้ยกทัพไปปราบ และกวาดต้อนเชลยศึกเหล่านั้นให้มาทำ หน้าที่รับใช้ฝ่ายตนซึ่งเป็นผู้ชนะสงคราม จึงได้เกิดมีชนชั้นทาสกับนายทาสขึ้นนับแต่นั้น ในยุคนี้จะประกอบไปด้วย ราชวงศ์อยู่สองราชวงศ์ คือ เชื้อกับซาง

ราชวงศ์เซี่ย (2100 – 1600 ปี ก่อน ค.ศ.) ราชวงศ์นี้สถาปนาโดยโจรสลของต้าอวี่ กษัตริย์องค์สุดท้ายคือ เจี๋ยรวมมีกษัตริย์ปกครองทั้งหมด 17 พระองค์ (รวมต้าอวี่)

ราชวงศ์ซาง (1600 – 1028 ปี ก่อน ค.ศ.) ราชวงศ์นี้สถาปนาโดยซางทังซึ่งได้ฉวยโอกาสนำกำลังลุกฮือขึ้น โค่นล้มการปกครองของพระเจ้าเจี๋ยแห่งราชวงศ์เซี่ย กษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์นี้คือ โจ้ว ราชวงศ์นี้มีกษัตริย์ ปกครองทั้งสิ้น 30 พระองค์ ยุคนี้การทำเครื่องสัมฤทธิ์มีความเจริญรุ่งเรืองที่สุด ทั้งยังเป็นยุคที่อักษรกระดองเต่า ถูก กำนะคิดขึ้นมาด้วย

ยุคศักดินา (1027 ปี ก่อน ค.ศ. – ค.ศ. 1912)

เมื่อโจ้วหวู่หวาง นำกำลังเข้าโค่นล้มการปกครองของพระเจ้าโจ้วหวางแห่งราชวงศ์ซางแล้ว ก็ได้สถาปนา ราชวงศ์โจ้ว ขึ้น และได้ปูนบำเหน็จความดีความชอบให้แก่บรรดาเชื้อพระวงศ์ ขุนศึก หัวหน้าเผ่าที่ร่วมมือกับตนใน การโค่นล้มราชวงศ์ซาง ด้วยการแต่งตั้งให้บรรดาคนเหล่านั้นเป็น “ฉูโหว” หรือเจ้าครองแคว้น แล้วมอบที่ดินให้กับ พวกเขาในขนาดที่แตกต่างกัน ตามแต่ระดับความดีความชอบที่ได้กระทำไว้ ให้คนเหล่านั้นมีอำนาจเต็มที่ในพื้นที่ที่ ได้รับพระราชทานจาก “โจรสวรรค์” หรือกษัตริย์แห่งราชวงศ์โจ้ว และนี่จึงเป็นที่มาของยุคศักดินาอันยาวนานใน ประวัติศาสตร์จีน ในยุคนี้ประกอบไปด้วยราชวงศ์ต่าง ๆ ดังนี้

ราชวงศ์โจ้ว (1027 – 256 ปี ก่อน ค.ศ.) ราชวงศ์โจ้วเป็นราชวงศ์ที่มีอายุยืนยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์จีน เป็นจุดเริ่มต้นของระบอบศักดินาในประเทศจีน ราชวงศ์นี้แบ่งได้เป็นสองช่วง คือ ราชวงศ์โจ้วตะวันตก (1027 – 771 ปี ก่อน ค.ศ.) มีเมืองหลวงอยู่ที่เหอจิงกับราชวงศ์โจ้วตะวันออก (770 – 256 ปี ก่อน ค.ศ.) มีเมืองหลวงอยู่ที่ลั่วอี้ ใน ยุคราชวงศ์โจ้วตะวันออกแบ่งย่อยได้เป็นสองยุค คือ ชุนชิวกับจ้านกั๋วซึ่งเป็นยุคแห่งการสู้รบแย่งชิงดินแดนกันของ

บรรดาโจว หรือเจ้าครองแคว้นทั้งหลาย เป็นยุคที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งวุ่นวายที่สุดยุคหนึ่งในประวัติศาสตร์จีน แต่ขณะเดียวกันในยุคนี้อีกมีความเจริญรุ่งเรืองในด้านศิลปวิทยาการต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะในด้านปรัชญา ความคิด จนเป็นยุคที่ถูกเรียกว่า ยุคปราชญ์ร้อยสำนัก ปราชญ์คนสำคัญของจีนที่มีชีวิตอยู่ในยุคนี้นั้น เช่น ขงจื๊อ เหลาจื๊อจวงจื๊อซุนวู หรือ ซุนจื๊อม่อจื๊อเมิ่งจื๊อสวินจื๊อหานเฟยจื๊อ เป็นต้น และยุคนี้เป็นยุคต้นกำเนิดของปรัชญาสำคัญ ที่กลายเป็นเสาหลักทางความคิดของอารยธรรมจีนในกาลต่อมา นั่นคือ ปรัชญาขงจื๊อ กับปรัชญาเต๋า

ราชวงศ์ฉิน (221 – 207 ปีก่อนค.ศ.)

หลังจากที่ฉินหวางตี้เจ้าแคว้นฉินสามารถสยบบรรดาแคว้นทั้งหลาย ยุติความขัดแย้งแตกแยกในช่วงยุคจ้านกั๋ว รวมแผ่นดินจีนเป็นหนึ่งเดียวได้สำเร็จเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของจีนแล้วก็ได้สถาปนาราชวงศ์ฉินเป็นรัฐระบอบรวมศูนย์อำนาจขึ้นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์จีนทั้งยังสถาปนาตำแหน่งผู้ปกครองสูงสุดที่เรียกว่า “ฮ่องเต้” หรือ จักรพรรดิซึ่งได้ถูกใช้เรื่อยมาจนสิ้นยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์โดยที่พระองค์ได้สถาปนาตนเป็นฉินสื่อหวางตี้หรือที่คนไทยรู้จักในนามจีนซีฮ่องเต้ในยุคนี้อีกมีความพยายามที่จะสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้กับประเทศในหลายๆ ด้านทั้งด้านภาษาการคมนาคมระบบเงินตราระบบการชั่งตวงวัดรวมทั้งการสร้างกำแพงเมืองจีนเพื่อป้องกันการรุกรานของชนกลุ่มน้อยทางตอนเหนือของประเทศด้วย

ราชวงศ์ฮั่น (202 ปีก่อนค.ศ. – ค.ศ. 220)

ในช่วงปลายราชวงศ์ฉินได้เกิดการลุกฮือขึ้นของชาวนาและอดีตชนชั้นปกครองของหกแคว้นเดิมยุคจ้านกั๋ว ที่ถูกแคว้นฉินปราบไปเพื่อต่อต้านการปกครองของราชวงศ์ฉินจนทำให้ราชวงศ์ฉินล่มสลายต่อมบรรดาคนเหล่านั้นก็ได้สู้รบเพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่กันจนในที่สุดหลิวปังเป็นขุนศึกที่ได้รับชัยชนะในท้ายที่สุดเขาจึงได้สถาปนาราชวงศ์ฮั่นขึ้น และได้สถาปนาตนเป็นจักรพรรดินามว่าฮั่นเกาจู่ราชวงศ์ฮั่นแบ่งได้เป็นสองช่วงคือราชวงศ์ฮั่นตะวันตก (202 ปีก่อนค.ศ. – ค.ศ. 8) กับราชวงศ์ฮั่นตะวันออก (ค.ศ. 25 – 220) หลังจากราชวงศ์ฮั่นตะวันออกล่มสลายแผ่นดินจีนก็เกิดความแตกแยกวุ่นวายอีกครั้งเกิดเป็นยุคสามก๊กขึ้นมา (ค.ศ. 220 – 265) แผ่นดินจีนถูกแบ่งออกเป็นสามแคว้นใหญ่ๆ ต่างสู้รบแย่งชิงความเป็นใหญ่จนกระทั่งราชวงศ์จิ้นสามารถรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นได้อีกครั้ง

ราชวงศ์จิ้น (ค.ศ. 265 – 420)

ราชวงศ์นี้สถาปนาขึ้นโดยจักรพรรดิฉินหวู่ตี้หรือชื่อหมาเหียนพระองค์ได้สานต่อภารกิจของปู่และบิดาคือการพิชิตทั้งสามก๊กรวมแผ่นดินจีนเป็นหนึ่งเดียวได้สำเร็จแต่ก็เป็นความสงบสุขเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้นราชวงศ์จิ้นแบ่งได้เป็นสองช่วงคือจิ้นตะวันตก (ค.ศ. 265 - 316) กับจิ้นตะวันออก (ค.ศ. 317 - 420)

ราชวงศ์เหอใต้ (ค.ศ. 420 – 589)

หลังการล่มสลายของราชวงศ์จิ้นแผ่นดินจีนก็ถูกรุกรานจากชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ แผ่นดินจีนถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน โดยมีแม่น้ำแยงซีเกียงเป็นเส้นแบ่งแต่ละส่วนต่างมีราชวงศ์ต่างๆ ผลัดเปลี่ยนกันขึ้นมาปกครองเป็นยุคที่มีการรบราฆ่าฟันกันวุ่นวายที่สุดอีกยุคหนึ่งในประวัติศาสตร์จีนแต่ขณะเดียวกันก็เป็นยุคที่มีการหลอมรวมทางวัฒนธรรมระหว่างจีนเหนือกับจีนใต้ครั้งใหญ่ด้วย

ราชวงศ์สุย (ค.ศ. 581 – 618)

ราชวงศ์สุยสถาปนาโดยจักรพรรดิสุยเหวินตี้หรือหยางเจียนราชวงศ์นี้สามารถรวมแผ่นดินจีนให้เป็นหนึ่งเดียว หลังจากการแตกแยกขุนวายุในสมัยราชวงศ์เหนือใต้ได้สำเร็จทั้งยังได้มีการริเริ่มระบบการสอบเข้ารับราชการหรือการสอบจอหงวนและการขุดคลองต้าอวี่นเหอเป็นเส้นทางคมนาคมเพื่อเชื่อมต่อเหนือใต้เข้าด้วยกันแต่ราชวงศ์นี้ก็มิอาจยืนนานมีจักรพรรดิปกครองเพียงสองพระองค์เท่านั้น

ราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618 – 907)

ราชวงศ์ถังสถาปนาขึ้นโดยจักรพรรดิถังเกาจู่หรือหลี่เยวี่ยนซึ่งสามารถเอาชนะบรรดาขุนศึกต่างๆที่ตั้งตัวเป็นใหญ่หลังการล่มสลายของราชวงศ์สุยได้สำเร็จราชวงศ์ถังได้อาศัยรากฐานความเจริญที่ราชวงศ์สุยสร้างไว้สร้างความเจริญรุ่งเรืองและเสริมสร้างแสนยานุภาพให้แก่อาณาจักรของตนจนทำให้จีนในยุคราชวงศ์ถังมีความเจริญรุ่งเรืองสูงสุดในทุกๆด้านถือเป็นยุคทองของประวัติศาสตร์จีนโดยเฉพาะในรัชสมัยของจักรพรรดิถังไท่จงซึ่งเป็นจักรพรรดิองค์ที่สองของราชวงศ์ถังเป็นยุคที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดหลังจากราชวงศ์ถังล่มสลายแผ่นดินจีนก็เข้าสู่ยุคความแตกแยกอีกครั้งนั่นคือยุคนักราชวงศ์สิบอาณาจักร (ค.ศ. 907 – 960)

ราชวงศ์ซ่ง (ค.ศ. 960 – 1279)

ราชวงศ์ซ่งสถาปนาโดยจักรพรรดิซ่งไท่จู่หรือเจ้าควงอิ่นซึ่งสามารถปราบบรรดาแคว้นต่างๆที่ตั้งตัวเป็นใหญ่ขึ้นมาในยุคหน้าราชวงศ์สิบอาณาจักรลงได้เป็นส่วนใหญ่ (ปราบได้หมดในรัชสมัยของจักรพรรดิซ่งไท่จงรัชกาลต่อมา) ยุคนี้อาจกล่าวได้ว่ามีความสำคัญกับขุนนางฝ่ายพลเรือนมากกว่าฝ่ายทหารจึงทำให้เกิดสภาวะภายในเข้มแข็งแต่ภายนอกอ่อนแอราชวงศ์นี้จึงถูกคุกคามจากชนกลุ่มน้อยอยู่เสมอราชวงศ์นี้สามารถแบ่งได้เป็นสองช่วงคือราชวงศ์ซ่งเหนือ (ค.ศ. 960 – 1127) กับซ่งใต้ (ค.ศ. 1127 – 1279) ยุคนี้นับบุคคลที่คนไทยรู้จักกันดีคือเปาเจิ้งหรือเปาบุ้นจิ้นกับเยว่เฟยหรือกัศยราชวงศ์ซ่งได้ล่มสลายลงด้วยน้ำมือของกองทัพมองโกลแห่งราชวงศ์หยวน

ราชวงศ์หยวน (ค.ศ. 1271 – 1368)

ราชวงศ์นี้สถาปนาโดยจักรพรรดิหยวนซื่อจูหรือกุบไลข่านแห่งมองโกลถือเป็นครั้งแรกที่แผ่นดินจีนทั้งหมดต้องตกอยู่ภายใต้การปกครองของชนกลุ่มน้อยที่ไม่ใช่ชาวจีน

ราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1368 – 1644)

ราชวงศ์นี้สถาปนาโดยจักรพรรดิหมิงไท่จูหรือจูหยวนจางผู้เป็น“จักรพรรดิผู้มาจากชนชั้นชาวนา”ที่ได้ครองแผ่นดินจีนทั้งหมดพระองค์แรกในประวัติศาสตร์จีนยุคนี้อำนาจการปกครองแผ่นดินจีนได้กลับคืนสู่ชาวจีนอีกครั้งและราชวงศ์นี้ก็ถือเป็นราชวงศ์สุดท้ายที่ปกครองโดยชาวจีนทั้งยังเป็นยุคที่มีการติดต่อกับชาวยุโรปโดยตรงหลังยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการเป็นครั้งแรกอีกด้วย

ราชวงศ์ชิง (ค.ศ. 1644 – 1912)

ราชวงศ์นี้สถาปนาโดยจักรพรรดิซิ่งไท่จงหรือหวงไท่จีซึ่งเป็นชาวแมนจูแต่สามารถยึดเมืองหลวงปักกิ่งได้ในสมัยต่อมาคือจักรพรรดิซุ่นจื้อและได้ครองแผ่นดินจีนทั้งหมดในสมัยจักรพรรดิคังซีถือเป็นราชวงศ์ที่สองในประวัติศาสตร์จีนที่

แผ่นดินจีนทั้งหมดต้องอยู่ภายใต้การปกครองของชนกลุ่มน้อยและถือเป็นราชวงศ์สุดท้ายของประเทศจีนในยุคศักดินาด้วยในยุคนี้นี้จีนได้รับผลกระทบจากลัทธิล่าอาณานิคมเป็นอย่างมากทำให้จีนได้รับความเสียหายอย่างหนักในหลายด้านทั้งยังบั่นทอนความเข้มแข็งราชสำนักอันเป็นสาเหตุทำให้ราชวงศ์ชิงล่มสลายในกาลต่อมา

ยุคสาธารณรัฐประชาธิปไตย (ค.ศ. 1912 – 1949)

หลังจากที่ชนชั้นผู้ปกครองนำผู้คนลุกฮือขึ้นทำการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองของจีนให้เป็น

สาธารณรัฐประชาธิปไตยและโค่นล้มราชวงศ์ชิงได้สำเร็จก็ถือเป็นจุดสิ้นสุดของจีนในยุคศักดินาแบบ

สมบูรณาญาสิทธิราชย์และเป็นจุดสิ้นสุดของระบอบจักรพรรดิที่อยู่คู่แผ่นดินจีนมาว่าสองพันปีนับแต่สมัยราชวงศ์จินเป็นต้นมาและได้สถาปนาสาธารณรัฐจีนขึ้นแต่ยุคนี้นี้แผ่นดินจีนก็ยังต้องเผชิญกับความวุ่นวายไม่หยุดหย่อนทั้งจาก

การสู้รบภายในที่เรียกว่า“ยุคขุนศึก”ซึ่งสงบลงอย่างเด็ดขาดในยุคของเจียงไคเช็คและประเทศจีนทั้งประเทศก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองของพรรคก๊กมินตั๋งทั้งจากการรุกรานของญี่ปุ่น (ค.ศ. 1931 – 1945) สงครามโลกครั้งที่สองและสงครามกลางเมืองกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน (ค.ศ. 1946 – 1949) ซึ่งในที่สุดก็ทำให้พรรคก๊กมินตั๋งต้องสูญเสียอำนาจไปพร้อมๆกับการล่มสลายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยบนแผ่นดินจีน

ยุคสาธารณรัฐสังคมนิยม (ค.ศ. 1949 – ปัจจุบัน)

หลังจากที่เหมาเจ๋อตงสามารถนำพลพรรคแห่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนรบชนะพรรคก๊กมินตั๋งของเจียงไคเช็คได้แล้วเขาได้สถาปนาประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนขึ้นเมื่อวันที่ 1 ตุลาคมค.ศ. 1949 และประเทศจีนก็อยู่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนมาจนถึงปัจจุบันซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์ได้ประกาศให้วันที่ 1 ตุลาคมของทุกปีเป็นวันชาติจีนตราจนถึงปัจจุบันด้วย

ที่มา

ใจวยยาหรง.ประวัติศาสตร์จีน.แปลโดย วิไล ลิ้มถาวรวัฒน์ และคณะ. กรุงเทพฯ : บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด, พิมพ์ครั้งที่ 1, 2547.

ทวีป วรดิกล.ประวัติศาสตร์จีน.กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, พิมพ์ครั้งที่ 1, 2538.

3. **Population** 1,354.04 ล้านคน (ปี2555)

4. **Main Religions and Ethnicities**

1. ศาสนาพุทธ

ศาสนาพุทธได้แพร่เข้าสู่ประเทศจีนประมาณก่อนและหลังศตวรรษที่ 1 เริ่มได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวางหลังศตวรรษที่ 4 จนค่อยๆกลายเป็นศาสนาที่มีอิทธิพลใหญ่ที่สุดในจีนศาสนาพุทธของจีนประกอบด้วยตระกูลภาษาอันสำคัญ 3 ตระกูลอันได้แก่ศาสนาพุทธตระกูลภาษาฮั่นศาสนาพุทธตระกูลภาษาทิเบตและศาสนาพุทธตระกูลภาษาบาลี(เป็นศาสนาพุทธที่แพร่กระจายในเอเชียอาคเนย์และเอเชียใต้) ศาสนาพุทธตระกูลสำคัญ 3 ตระกูลนี้มีพระออก

ประชากร 2 แสนคนปัจจุบันจึงมีวัดวาอารามกว่า 13000 แห่งมีวิทยาลัยสงฆ์ 33 แห่งมีนิตยสารทางศาสนาพุทธรวม 50 ชนิด

ศาสนาพุทธตระกูลภาษาธิเบตที่สำคัญแพร่กระจายอยู่ในเขตปกครองตนเองชนชาติทิเบตเขตปกครองตนเองมองโกเลียในและมณฑลชิงไห่เป็นต้นชาวธิเบตชาวมองโกลชาวยู่อู๋ชาวเหมีนป้าชาวลัว่ปาและชาวถู่เจียส่วนมากนับถือศาสนาพุทธตระกูลภาษาธิเบตมีประชากรประมาณกว่า 7 ล้านคนศาสนาพุทธตระกูลภาษาบาลีที่สำคัญแพร่กระจายอยู่ในจังหวัดปกครองตนเองชนชาติไตสิบสองปันนาจังหวัดปกครองตนเองชนชาติไตและชนชาติจิงโปแห่งเต๋อหงและเขตซือเหมาในมณฑลยูนนานทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีนชาวไคชาวบู๋หลังชาวอาซังและชาวหว่าส่วนมากนับถือศาสนาพุทธตระกูลภาษาบาลีปัจจุบันมีประชากรประมาณกว่า 1 ล้านคนผู้นับถือศาสนาพุทธตระกูลภาษาฮั่นส่วนมากเป็นชาวฮั่นตามที่ต่างๆในทั่วประเทศจีน

2. ศาสนาเต๋า

ศาสนาเต๋าเป็นศาสนาพื้นเมืองของจีนเริ่มมีขึ้นตั้งแต่ศตวรรษที่ 2 ถึงปัจจุบันมีประวัติกว่า 1800 ปีศาสนาเต๋าคือลัทธิที่สืบทอดประเพณีของชาวจีนในสมัยโบราณที่บูชาธรรมชาติและบรรพบุรุษมีตระกูลมากในประวัติศาสตร์ต่อมาค่อยๆวิวัฒนาการเป็นจวนเจินเต้าและเจิ้งอี้เต้าซึ่งเป็นตระกูลสำคัญๆสองตระกูลมีอิทธิพลมากในบรรดาชาวจีนเนื่องจากศาสนาเต๋ามีพิธีและข้อกำหนดในการถือบวชอย่างเข้มงวดจึงยากที่จะคำนวณจำนวนผู้นับถือศาสนาเต๋าทันทีแน่นอนปัจจุบันจีนวัดศาสนาเต๋ากว่า 1500 แห่งผู้นับถือศาสนาเต๋าทั้งชายและหญิงรวมกว่า 25000 คน

3. ศาสนาอิสลาม

ศาสนาอิสลามเริ่มแพร่เข้าสู่จีนเมื่อศตวรรษที่ 7 ในบรรดาประชากรชนชาติส่วนน้อยของจีนจำนวนกว่า 18 ล้านคนอันได้แก่ชนชาติหุยฮัยกูร์ทาตาร์เคอจิสคาคคอสเบคตงเซียงซาลาเปาอันเป็นต้นส่วนใหญ่เป็นผู้นับถือศาสนาอิสลามชาวมุสลิมของจีนส่วนใหญ่อยู่รวมๆกันตามเขตปกครองตนเองชนชาติอุยกูร์แห่งซินเกียงเขตปกครองตนเองชนชาติหุยแห่งหนิงเซี่ยตลอดจนมณฑลกันซูซึ่งให้และมณฑลยูนนานเป็นต้นส่วนมณฑลและเมืองอื่นๆก็มีบ้าง ปัจจุบันจีนมีสุเหร่ากว่า 3 หมื่นแห่งมีอิหม่ามกว่า 4 หมื่นคน

4. ศาสนาโรมันคาทอลิก

ศาสนาโรมันคาทอลิกเคยแพร่เข้าสู่จีนหลายครั้งนับตั้งแต่ศตวรรษที่ 7 เริ่มแพร่เข้าสู่จีนอย่างขนานใหญ่หลังสงครามฝิ่นเมื่อปี 1840 ปัจจุบันสำนักศาสนาโรมันของจีนมีเขตศาสนา 100 เขตมีผู้นับถือศาสนาโรมันรวม 5 ล้านคน มีโบสถ์หรือสถานที่จัดศาสนกิจเกือบ 5000 แห่งมีวิทยาลัยเทววิทยา 12 แห่งในช่วงกว่า 20 ปีที่ผ่านมาสำนักศาสนาโรมันของจีนได้อบรมบาทหลวงวัยเยาว์กว่า 1500 คนมีกว่า 100 คนถูกส่งไปศึกษาเพิ่มเติมในต่างประเทศนอกจากนี้ สำนักศาสนาโรมันของจีนมีแม่ชีวัยเยาว์ที่ตั้งปณิธานไว้ในขั้นต้น 3000 คนมีกว่า 200 คนได้ตั้งปณิธานไว้ตลอดชีวิต ศาสนาโรมันของจีนมีผู้ผ่านพิธีล้างบาปกว่า 5 หมื่นคนต่อปีได้พิมพ์คัมภีร์ไบเบิลกว่า 30000 เล่ม

5. ศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์ได้แพร่เข้าสู่จีนตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 19 เริ่มแพร่เข้าสู่จีนอย่างขนานใหญ่หลังสงครามฝิ่นเมื่อปี 1950 วงการศาสนาคริสต์ของจีนเรียกร้องให้ขจัดอิทธิพลลัทธิจักรพรรดินิยมให้หมดสิ้นปลูกฝังจิตใจลัทธิรักชาติและใช้ความพยายามเพื่อบรรลุนิติภาวะปกครองตนเองการเลี้ยงตัวเองและการเผยแพร่ศาสนาด้วยตนเองปัจจุบันจีนมีผู้นับถือศาสนาคริสต์ประมาณ 10 ล้านคนมีบาทหลวงกว่า 18000 คนมีโบสถ์กว่า 12000 แห่งมีสถานที่ชุมนุมกันจัดศาสนกิจต่างๆกว่า 25000 แห่ง

มีชนชาติต่างๆอยู่รวมกัน 56 ชนชาติโดยเป็นชาวฮั่นร้อยละ 93.3 ที่เหลือเป็นชนกลุ่มน้อยอื่นๆที่สำคัญได้แก่ชนเผ่าจ้วงซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในเขตปกครองตนเองกวางสีและมณฑลยูนนานชนเผ่าหุยในมณฑลหนิงเซียและกานซุชนเผ่าอุยกูร์ในมณฑลซินเจียงชนเผ่าทิเบตในมณฑลเสฉวนชนเผ่าทิเบตในเขตปกครองตนเองทิเบตและมณฑลชิงไห่ชนเผ่าแม้วในมณฑลยูนนานและก๊วยโจวชนเผ่าแมนจูในมณฑลทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือชนเผ่ามองโกลในเขตปกครองตนเองมองโกเลียในและซินเจียงชนเผ่าไตหรือไทในมณฑลยูนนานและชนเผ่าเกาซันในไต้หวัน ศาสนาหลักคือศาสนาพุทธ นิกายมหายาน และลัทธิเต๋า

5. Main Languages and Dialects

รัฐบาลจีนกำหนดให้ภาษาจีนสำเนียงภาคเหนือโดยยึดเอาสำเนียงปักกิ่งเป็นหลักเป็นสำเนียงมาตรฐาน และภาษาทางราชการเมื่อปี ค.ศ. 1912 แต่สำเนียงในการพูดภาษาจีนในแต่ละพื้นที่แตกต่างกันอย่างมาก จึงทำให้จีนมีภาษาถิ่นที่มีสำเนียงหลากหลายปัจจุบันนี้เราสามารถแบ่งภาษาจีนให้เป็นภาษาท้องถิ่น 7 ภาษาหลักด้วยกันตามระบบการออกเสียงดังนี้

1. สำเนียงภาคเหนือ ส่วนประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของสำเนียงภาคเหนือคือภาษาจีน สำเนียง

ภาคเหนือกระจายไปอยู่ทั่วประเทศจีน โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ ภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตกเฉียงใต้ และภาคกลางบางส่วน กินพื้นที่มากที่สุด และมีคนจีนชาวฮั่นใช้สำเนียงนี้ 73 เปอร์เซ็นต์

2. สำเนียงหูหนาน สำเนียงหูหนานกระจายอยู่พื้นที่ส่วนใหญ่ของมณฑลหูหนานและภาคเหนือของมณฑลกวางตุ้งและมีคนจีนชาวฮั่นใช้สำเนียงนี้ 3.2 เปอร์เซ็นต์

3. สำเนียงกั๋งไฮ่สำเนียงกั๋งไฮ่กระจายอยู่พื้นที่ส่วนใหญ่ของมณฑลเจียงซี และมีคนจีนชาวฮั่นใช้สำเนียงนี้ 3.3 เปอร์เซ็นต์

4. สำเนียงจินแคะ สำเนียงจินแคะกระจายไปอยู่บางส่วนของหลาย ๆ มณฑล เช่นกวางตุ้ง เจียงซี ฮกเกี้ยน กวางสีเสฉวนหูหนานและไต้หวัน มีคนจีนชาวฮั่นใช้สำเนียงนี้ 3.6 เปอร์เซ็นต์

5. สำเนียงเซียงไฮ้ สำเนียงเซียงไฮ้ใช้บริเวณมณฑลเจียงซูและเจ้อเจียง มีคนจีนชาวฮั่นใช้สำเนียงนี้ 7.2 เปอร์เซนต์

6. สำเนียงกวางตุ้ง สำเนียงกวางตุ้งกระจายอยู่บางส่วนของหลายมณฑลและหลายเขตเช่น กวางตุ้ง กวางสี ฮองกง และมาเก๊า และมีคนจีนใช้สำเนียงนี้ 4 เปอร์เซนต์

7. สำเนียงฮกเกี้ยน สำเนียงฮกเกี้ยนกระจายอยู่บางส่วนของมณฑลฮกเกี้ยน ไหหลำ กวางตุ้ง กวางสี เจ้อเจียง และได้หวัน สำเนียงฮกเกี้ยนค่อนข้างจะสลับซับซ้อน ประกอบด้วยภาษาท้องถิ่นรอง 2 ภาษาคือสำเนียงฮกเกี้ยนเหนือกับสำเนียงฮกเกี้ยนใต้ และมีคนจีนชาวฮั่นใช้สำเนียงนี้ 5.7 เปอร์เซนต์

6. Political System Important Information

สถาปนาประเทศเมื่อวันที่ 1 ตุลาคมพ.ศ. 2492 มีพรรคคอมมิวนิสต์จีนดำเนินการปกครองประเทศตามแนวทางพื้นฐานของลัทธิมาร์กซ์ -เลนินและความคิดเหมาเจ๋อตงโดยประยุกต์เข้ากับแนวทฤษฎีการสร้างสรรค์ความทันสมัยให้แก่ระบอบสังคมนิยมของนายเติ้งเสี่ยวผิงพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นแกนนำในการปกครองโดยมีพรรคการเมืองอื่นอีก 8 พรรคเป็นแนวร่วมภายใต้การปกครองในลักษณะสังคมนิยมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะแบบจีนสังคมนิยมแบบมีอัตลักษณ์ของจีน

แนวคิดสังคมนิยมในลักษณะนี้มีความแตกต่างจากหลักการสังคมนิยมตามที่เคยเข้าใจกัน และคล้ายคลึงกับระบบทุนนิยมอย่างมาก คือ ปฏิเสธการใช้ ระบบกรรมสิทธิ์รวม เพียงระบบเดียว แต่สามารถให้มีระบบกรรมสิทธิ์หลาย ๆ แบบได้ เปลี่ยนจากระบบเศรษฐกิจที่วางแผนโดยส่วนกลางไปเป็นระบบเศรษฐกิจตลาด จัดสรรรายได้ตามปริมาณและประสิทธิภาพของแรงงาน เปิดกว้างต่อต่างประเทศมากขึ้น

อาจกล่าวได้ว่า นี่เป็นทุนนิยมที่อยู่ภายใต้การนำของพรรคคอมมิวนิสต์ พรรคคอมมิวนิสต์ยังคงยืนหยัดในแนวทางของสังคมนิยมและของลัทธิคอมมิวนิสต์ ระบบทุนนิยมเป็นเพียงเครื่องมือและวิถีที่เหมาะสมในการก้าวไปสู่สังคมนิยมเท่านั้น

การปกครองส่วนกลางแบ่งออกเป็น 23 มณฑล (รวมถึงไต้หวัน) 5 เขตปกครองตนเอง (มองโกเลียใน หินเจียงซินเจียงกวางสีและทิเบต) 4 มหานครที่ขึ้นต่อส่วนกลาง (ปักกิ่งเซียงไฮ้เทียนจินและฉงชิ่ง) และ 2 เขตบริหารพิเศษ(ฮ่องกงและมาเก๊า) สำหรับการปกครองในส่วนภูมิภาคยังแบ่งย่อยออกเป็นจังหวัด (Prefecture) มี 159 จังหวัดอำเภอ (County) มี 2,017 อำเภอเมือง (City) มี 350 เมืองและเขตในเมืองต่างๆประมาณ 630 เขต

7. General Legal System and Laws of Everyday Importance

ทางจีนไม่อนุญาตให้เผยแพร่ลัทธิหรือศาสนาที่เป็นภัยต่อความมั่นคงและสงบสุข การดำเนินกิจกรรมเผยแพร่ต้องทำเรื่องขออนุญาตกับทางราชการก่อนเท่านั้น

สาธารณชนจีนถือว่าเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ยินยอมใช้รถจักรยานกันเป็นอย่างมากดังนั้นที่นี้จึงได้ออกกฎหมายห้ามจอดหรือหยุดรถจักรยานบนทางเท้าถ้าคนไหนฝ่าฝืนก็ต้องจ่ายเงินค่าปรับเป็นจำนวน 5 หยวน

ศุลกากรจีนอนุญาตให้นำเข้าเงินได้คนละ 20,000 หยวน (สองหมื่นหยวนถ้วน) หรือ 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ (ห้าพันดอลลาร์สหรัฐถ้วน) ต่อครั้งการนำเข้าเงินมากกว่ากฎหมายจีนกำหนดโดยไม่สำแดงให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรทราบซึ่งตามระเบียบหากผู้ใดนำเข้าเงินหยวนเกินกว่าที่กำหนดไว้ดังกล่าวจะต้องถูกจับกุมและยึดเงินที่เกินไว้ก่อนเพื่อปรับลงโทษแล้วจึงจะคืนเงินที่เกินให้โดยทางการจีนจะปรับในอัตราร้อยละ 10 จากจำนวนเงินที่เกินกำหนดอนุญาตให้นำเข้าประเทศทั้งนี้หากผู้นำเงินหยวนเข้าไปเกิน 20,000 หยวนได้สำแดงให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรทราบก่อนก็จะไม่ถูกปรับแต่จะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเงินส่วนที่เกินเข้าประเทศ

ศุลกากรจีนไม่อนุญาตให้นำผักและผลไม้สดเข้าประเทศ หากตรวจพบจะไม่อนุญาตให้นำเข้าประเทศ

รัฐบาลจีนมีมาตรการจำกัดปริมาณการนำเข้าสุราและยาสูบดังนี้การนำเข้าสุราต้องมีปริมาณไม่เกิน 1 ลิตร การนำเข้ายาสูบได้แก่บุหรี่ต้องมีปริมาณไม่เกิน 60 มวน (จากเดิม 200 มวน) ซิการ์มีปริมาณไม่เกิน 15 มวน (จากเดิม 50 มวน) และยาสูบอื่น ๆ มีปริมาณไม่เกิน 75 กรัม

ผู้โดยสารรถแท็กซี่สาธารณะและรถยนต์ส่วนตัวจะต้องรัดเข็มขัดนิรภัยตลอดเวลาหากฝ่าฝืนมีโทษปรับเป็นเงินด้วย

8. **Cultural Do's and Don'ts**

คนจีนมีความภาคภูมิใจของประเทศของพวกเขา พวกเราเป็นผู้เข้าชมประเทศของพวกเขาและอาจจะมีความรู้สึกเข้ามามากขึ้นดังนั้นพวกเขาจะได้รับการระคายเคืองเล็กน้อยเมื่อผู้มาเยือนวิพากษ์วิจารณ์ของประเทศพวกเขารู้ถึงสิ่งที่ไม่สมบูรณ์แบบและพวกเขายังรู้ว่าพวกเขากำลังทำงานอย่างหนักในการจัดการกับปัญหาของสภาพแวดล้อมและจำนวนประชากรและอื่นๆเช่นเดียวกับประเทศอื่นๆการสนทนาเกี่ยวกับการเมืองผู้นำรัฐประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาและปัญหาเกี่ยวกับไต้หวันและทิเบตจีนเจียงจะเห็นยังคงเป็นที่มีความละเอียดอ่อน

มารยาทที่พึงกระทำหากต้องการถ่ายภาพบุคคลมัสยิดหรือวัดควรขออนุญาตจากบุคคลผู้นั้นหรือเจ้าของสถานที่ก่อนเสมอควรถอดรองเท้าก่อนเข้าไปเยี่ยมชมวัดหรือมัสยิดรวมถึงหากได้รับเชิญให้เข้าไปในบ้านของผู้ใดในจีนในสังคมชาวมุสลิมอย่าใช้มือซ้ายในการกินหรือหยิบยื่นสิ่งต่างๆให้กับผู้อื่นรวมถึงไม่ใช้มือซ้ายในการทักทายและจับมือกัน

อย่าแสดงออกเมื่อถูกถามคำถามส่วนตัวเกี่ยวกับสถานภาพสมรสครอบครัวอายุงานหรือรายได้เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ชาวจีนคิดว่าเป็นเรื่องส่วนตัว

ไม่ควรเขียนด้วยหมึกสีแดงมันเป็นสัญลักษณ์ของการประท้วงหรือการวิจารณ์อย่างรุนแรง

การตรงต่อเวลาเป็นที่แสดงให้เห็นถึงการเคารพผู้อื่นในตอนเช้าสำหรับการเดินทางท่องเที่ยวหรือในเวลาอื่นๆมันแสดงให้เห็นถึงการขาดความเคารพในคำแนะนำ

ไม่ตบกดหรือวางแขนของคุณรอบไหล่ของใครบางคนซึ่งจะทำให้จีนรู้สึกอึดอัดเนื่องจากพวกเขาไม่ชอบที่จะได้สัมผัสกับคนแปลกหน้าแน่นอนคุณสามารถทำได้ถ้าคุณมีความคุ้นเคย

รักษาความสงบเมื่อต้องรับมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหากสถานการณ์ความตึงเครียดที่เกิดขึ้น

การให้ของขวัญเป็นที่นิยมของคนจีนเป็นการแสดงความนับถือความขอบคุณเพื่อเป็นวิธีในการติดต่อกับคนจีนจึงควรที่เตรียมพร้อมในการมอบของขวัญเมื่อโอกาสมาถึงโดยทั่วไปจะเป็นที่คาดหวังว่าแขกผู้มาเยือนจะมอบของขวัญแก่เจ้าภาพฝ่ายจีนที่ให้การต้อนรับในทางกลับกันคนจีนที่เดินทางไปต่างประเทศก็มักจะเตรียมของขวัญเพื่อมอบให้แก่ผู้ที่ให้การต้อนรับหรือรับรองด้วยเช่นกันเมื่อได้รับของขวัญและแสดงความขอบคุณแล้วยังไม่ควรเปิดของขวัญทันที เพราะนั่นอาจแสดงถึงการโลภ

โปรดใช้ความระมัดระวังกับของขวัญที่คุณให้ในขณะที่กระเช้าของขวัญของดอกไม้และผลไม้ที่มีทั่วไปบางประเภทของดอกไม้และผลไม้จะถือว่าโชคร้ายสิ่งที่ที่ดีที่สุดคือการหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือเรียนรู้เกี่ยวกับความหมายพิเศษของดอกไม้และผลไม้ที่ให้อีกสิ่งที่จะต้องไม่ให้ออกไม้กลั่นที่ไม่ดีไม่ตัดดอกควรหลีกเลี่ยงเช่นกันภูมิภาคในประเทศจีนก็มีวัฒนธรรมที่ต่างกันสิ่งที่ที่ดีที่สุดคือการเลือกทั้งสีเหลือง, สีชมพูหรือสีแดงสำหรับของขวัญหลีกเลี่ยงสีเข้มหรือสีขาวเพราะเป็นการแสดงถึงความโชคร้ายหลีกเลี่ยงการให้น้ำพิกาดเพราะแสดงความหมายการตายของจีนหลีกเลี่ยงการให้ร่มเพราะแสดงถึงการจากลาพาดพรากอย่าให้อะไรที่เป็นสี่ชิ้นเพราะสี่เสียงเหมือนคำว่าตายแต่ของขวัญที่มาในชุดของแปดเช่นชุดของแปดถ้วยชาหรือชิ้นส่วนของขนมจะถือว่าสูงและแปดเป็นเลขนำโชคแปดเสียงเหมือนคำว่า "ฟา" ที่หมายถึงความมั่งคั่งหรือความโชคดี

ในหลายพื้นที่ของประเทศเนื่องจากประเพณีและศาสนาหัวจะถือว่าศักดิ์สิทธิ์มากขึ้นการสัมผัสอาจจะถือว่าไม่สุภาพดังนั้นจึงควรตระหนักถึงเรื่องนี้และตบหัวหรือเล่นกับผมของพวกเขาไม่ได้จนกว่าคุณจะแน่ใจว่าสนิทสนมกับพวกเขาอย่างมาก

เมื่อพวกเขาเชิญคุณที่จะรับประทานอาหารคนสูงอายุหรือผู้บริหารระดับสูงจะทำการเชิญและเป็นเจ้าภาพก็ถือว่าไม่สมควรถ้ามีคนที่ไม่ได้เป็นเจ้าภาพที่โต๊ะเริ่มสั่งอาหารก่อนเจ้าภาพ สำหรับคุณที่จะเป็นเจ้าภาพคุณสามารถบอกสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบกับพวกเขาได้เมื่อเจ้าภาพถามในการจ่ายค่าอาหารจะไม่มีการแชร์ค่าอาหารกันในโต๊ะ

9. Work Place Culture Do's and Don'ts

ระบบสายสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือกวนซีเป็นระบบที่ฝังรากลึกกับชาวจีนเป็นเวลากว่าพันปีเป็นระบบที่ถูกปลูกฝังตามปรัชญาคำสอนของขงจื้อที่เน้นว่าบุคคลพึงมีหน้าที่รับผิดชอบในความสัมพันธ์ต่าง ๆ อันได้แก่พ่อแม่กับบุตรพี่กับน้องสามีกับภรรยาญาติกับลูกน้องและเพื่อนกับเพื่อนดังนั้นสิ่งที่ตามมากการให้ความสำคัญในสายสัมพันธ์

ก็คือการเคารพการให้เกียรติการนับหน้าถือตาการช่วยเหลือเกื้อกูลกันกวนซีจึงถือว่าเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของจีน
กว่าได้โดยเรื่องของระบบกวนซีมีมุมมองที่หลากหลายดังนี้

- กวนซีเป็นตัวสะท้อนให้เห็นว่าความสัมพันธ์เป็นสิ่งที่สำคัญเพราะเป็นตัวสร้างความเชื่อมั่นความไว้วางใจ
ให้แก่กันและกันในการทำธุรกิจเป็นเสมือนระบบช่วยเหลือค้ำจุนมากกว่าที่จะมุ่งเน้นผลประโยชน์ระหว่างกันสำหรับ
ชาวจีนกวนซีจึงเป็นส่วนหนึ่งในการทำธุรกิจร่วมกันซึ่งยากที่จะแยกออกได้

- กวนซีสำหรับบางคนสามารถสร้างประโยชน์ให้กับตนด้วยการเสาะหาข้อมูลหรือโอกาสทางธุรกิจโดยผ่าน
สายสัมพันธ์หลายรายมีโอกาการทำธุรกิจใหม่ๆที่ไม่ใช่ธุรกิจที่ตนถนัดก็เพราะมีสายสัมพันธ์อันดีกับผู้มีอำนาจทางธุรกิจ
ที่ให้โอกาสและการสนับสนุน

- กวนซีเป็นเครื่องมือแสดงออกถึงควมมีอำนาจหรือความเป็นคนสำคัญเพราะในจีนบางคนอาจจะเสนอ
การช่วยเหลือแก่เราเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขามีอำนาจเพียงใดแต่ในขณะเดียวกันก็ถูกคาดหวังว่าในอนาคตเราจะต้อง
ช่วยเหลือกลับหากถูกร้องขอและเมื่อถึงเวลานั้นจะทำให้เราปฏิเสธได้ยากหรือถ้าปฏิเสธสายสัมพันธ์ที่มีต่อกันก็อาจ
สิ้นสุดลงได้เช่นกัน

- กวนซีสามารถถ่ายทอดให้กันได้เช่นจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูกหรือจากการอ้างอิงของบุคคลที่เคยคลุกคลีกันมา
ก่อนเช่นเรามีเพื่อนที่คลุกคลีกับนักธุรกิจชาวจีนเราก็สามารถอ้างความเป็นเพื่อนของเราในการเข้าหานักธุรกิจชาวจีน
คนนั้นได้โดยง่ายจากประสบการณ์เรื่องระบบกวนซีนี้เองที่ทำให้ชาวต่างชาติหลายรายเรียนรู้และสร้างระบบ

ความสัมพันธ์ในจีนขึ้นมากลัวกับการทำธุรกิจเช่นการไปเยี่ยมเยียนชาวจีนการไปกินเลี้ยงสังสรรค์เพื่อเป็น
ตัวขับเคลื่อนและสนับสนุนการทำธุรกิจของตนและหลายรายได้พบว่าการใช้กวนซีให้เป็นเช่นนั้นช่วยให้การทำธุรกิจ
ง่ายดายกว่ารูปแบบอื่นๆ

ชาวจีนถือเรื่องกวนซีหรือความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นเรื่องสำคัญเนื่องมาจากเรื่องของความไว้วางใจ
เพราะในอดีตชาวจีนต้องพบกับยุคการปฏิวัติวัฒนธรรมจนทำให้ชาวจีนมีความกลัวและความระแวงซึ่งกันและกัน
ดังนั้นเมื่อต้องทำงานร่วมกับชาวจีนการได้รับการแนะนำจากบุคคลที่สามจึงเป็นสิ่งสำคัญ

การให้ความสำคัญกับการรักษาหน้า

เช่นเดียวกับสังคมไทยการรักษาหน้าถึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับสังคมจีนเห็นได้จากการให้ความสำคัญกับ
ชื่อเสียงและตำแหน่งในสังคมของบุคคลดังนั้นในการติดต่อทำงานร่วมกับชาวจีนควรต้องจดจำตำแหน่งของคนที่เรา
ติดต่อทำงานให้ได้และต้องเรียกให้ถูกต้องด้วย

ลำดับชั้นทางสังคม

ในสังคมจีนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจะเป็นไปในแนวตั้งดังนั้นในความสัมพันธ์ของคน 2 คนส่วนใหญ่
มักมีความแตกต่างในเรื่องของสถานภาพด้วยเสมอซึ่งอาจมาจากเรื่องของอายุสถานศึกษาลำดับศึกษาตำแหน่งงาน

ในบริษัทเป็นต้นการปฏิบัติระหว่างกันก็ต้องคำนึงถึงความแตกต่างนี้อย่างกรณีการแลกนามบัตรที่คนมีตำแหน่งต่ำกว่าต้องยื่นนามบัตรให้อยู่ต่ำกว่าคนมีตำแหน่งสูง

การช่วยเหลือและตอบแทนบุญคุณ

ในรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลชาวจีนมักนิยมช่วยเหลือกันในเรื่องต่างๆ เช่นการช่วยเหลือฝากงานให้กับคนรู้จักหรือการช่วยเหลือในรูปแบบอื่นๆ ซึ่งการช่วยเหลือเหล่านี้จะถือเป็นสิ่งที่ต้องมีการตอบแทนบุญคุณในอนาคตดังนั้นการละเลยไม่สนใจตอบแทนถือเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมในสังคมจีน

ความกลมเกลียวถ้อยทีถ้อยอาศัย

ในวัฒนธรรมของจีนจะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ที่กลมเกลียวของบุคคลและในการทำธุรกิจก็เช่นเดียวกันโดยความเคารพและความรับผิดชอบจะเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวความสัมพันธ์ของคนที่อยู่ในระดับต่างกัน ในขณะที่มิตรภาพจะเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวคนในระดับเดียวกันชาวจีนจึงให้ความสำคัญกับความสุภาพในการพูดจาและมักไม่พูดปฏิเสธโดยตรง

โดยพื้นฐานวัฒนธรรมของชาวจีนที่มีความไวเนื้อเชื่อใจระหว่างกันเป็นสิ่งสำคัญการทำงานร่วมกันในระยะแรกจึงต้องใช้เวลาในการสร้างความสัมพันธ์ทำความคุ้นเคยจนเกิดความไว้วางใจจากเดิมที่ชาวจีนมีมุมมองต่อชาวต่างชาติในแง่ของการเข้ามาตักตวงผลประโยชน์ฝ่ายเดียวประกอบกับมุมมองว่าชาวต่างชาติเป็นชาวต่างชาติที่ไม่รู้ธรรมเนียมเหล่านี้ล้วนสร้างความไม่คุ้นเคยให้กับชาวจีน

ในการทำงานร่วมกับชาวจีนสิ่งหนึ่งที่ควรระลึกอยู่เสมอคือการสร้างภาวะที่ทั้งสองฝ่ายได้ประโยชน์ (Win-win situation) ประโยชน์ที่ได้รับในสายตาของชาวจีนสำหรับการลงทุนทำธุรกิจในโครงการใหญ่นอกจากผลตอบแทนที่ดีแล้วโครงการนั้นยังต้องสร้างประโยชน์หรือคุณค่าอย่างอื่นให้ด้วยไม่เช่นนั้นชาวจีนก็อาจจะไม่สนใจทำธุรกิจร่วมด้วยนอกจากนี้การทำธุรกิจร่วมกับชาวจีนควรให้ความสำคัญกับประโยชน์ระยะยาวนอกจากเงินการให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์จริงใจการมุ่งทำธุรกิจเพื่อหวังผลในระยะยาวไม่ทำธุรกิจอย่างฉาบฉวย

คนจีนถือว่านักธุรกิจต่างชาติเป็นคนต่างแดนจึงควรมีหน้าที่ไปเยี่ยมคำนับผู้มีอาวุโสของฝ่ายจีนอันได้แก่ผู้ว่าราชการมณฑล/จังหวัด/อำเภอเลขาธิการพรรคและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในระดับนั้นๆ วิธีการเข้าพบคือหาคนติดต่อเข้าไปเป็นทอดๆ และเมื่อพบก็พึงโอภาปราศรัยแบบให้เกียรติซึ่งกันละกัน

เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ผู้เข้าชมจะแลกเปลี่ยนนามบัตรแก่กันก่อนการประชุมโดยคุณควรทำการยื่นและรับนามบัตรด้วยมือทั้งสองข้างและถือเป็นมารยาทที่สุภาพเมื่อคุณรับนามบัตรมาแล้วให้อ่านข้อมูลและถือนั่นไว้ในขณะเจรจากับคู่สนทนา

10. Dress Codes Do's and Don'ts

ชาวจีนให้ความสำคัญต่อการแต่งกายควรแต่งกายสุภาพเสมอและเหมาะสมในแต่ละโอกาสเช่นไม่สวมรองเท้าแตะเมื่อเข้าไปสถานที่ราชการวัดศาลหรือเข้าชมการแสดงที่โรงละครหรือสถานที่แสดงคอนเสิร์ต เป็นต้น

สีแดงเป็นสีที่ชาวจีนนิยมใช้เป็นสีเครื่องแต่งกายสำหรับงานมงคลเช่นงานสมรสและในเทศกาลมงคลต่างๆ สีขาวและสีดำนอกจากใช้สวมใส่ในงานพิธีศพหรืองานรำลึกถึงบรรพชนแต่สีดำก็เป็นสีสุภาพที่ใช้แต่งกายในงานพิธีการด้วย สวมเสื้อผ้าใหม่ในวันขึ้นปีใหม่อีก (ตรุษจีน) และงดเว้นการตัดหรือสระผมด้วยความเชื่อว่าการตัดหรือสระผมจะนำความมั่งคั่งร่ำรวยออกไป สวมเสื้อผ้าให้เหมาะกับฤดูกาล โอกาส สถานที่ โดยแต่งกายสุภาพเรียบร้อย ไม่สวมรองเท้าแตะ ผู้หญิงหากสวมกระโปรงควรใส่ถุงน่อง

การแต่งกายเมื่อไปชมสถานที่โบราณหรือมีความสำคัญทางศาสนาเช่นวัดควรสวมเช่นเดียวกับในประเทศไทยควรระมัดระวังข้อกำหนดเกี่ยวกับการห้ามถ่ายภาพในบางสถานที่

11. Cross Gender Do's and Don'ts

ในสังคมหนึ่งมักกำหนดพฤติกรรมที่เหมาะสมตามค่านิยมและวัฒนธรรมเช่นในสังคมจีนมีค่านิยมที่ผู้ชายต้องให้เกียรติผู้หญิงและมีการปฏิบัติตามวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมเป็นต้น การปฏิบัติตนที่เหมาะสมทางเพศตามวัฒนธรรมจีนสามารถปฏิบัติดังนี้

1. แสดงบทบาททางเพศของชายและหญิงที่เหมาะสมเช่นผู้ชายต้องเป็นสุภาพบุรุษผู้หญิงต้องรู้จักรัก

นวลสงวนตัวไม่ควรแสดงความต้องการทางเพศอย่างเปิดเผยเป็นต้น

2. วางตัวให้เหมาะสมทั้งต่อเพศเดียวกันและเพศตรงข้ามเช่นมีความจริงใจต่อกันมีความเอื้ออาทรต่อ

กันหลีกเลี่ยงการถูกเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามไม่ใช่คำพูดที่ไม่เหมาะสมเป็นต้น

3. การมีความเสมอภาคทางเพศเช่นการเลือกคบเพื่อนชายและเพื่อนหญิงการมีสิทธิในการแสดงความคิดเห็นเป็นต้น

12. Common Communication Challenges and Do's and Don'ts

การทักทายชาวจีนคือการโค้งคำนับ ไม่มีธรรมเนียมในการจับมือทักทายกันเองแต่ก็ไม่ปฏิเสธในการจับมือเพื่อทักทายกับชาวต่างชาติ การชี้ไปที่คนเมื่อการติดต่อสื่อสารเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำการเคลื่อนไหวฝ่ามือของคุณสามารถทำได้ แต่อย่าสัมผัสหรือลูบด้านบนของหัวของใครบางคนด้วยเหตุผลใดก็ตาม ชาวจีนจะใช้ชื่อแซ่ (นามสกุล) นำหน้าชื่อคนในครอบครัวและเพื่อนสนิทจะเรียกกันด้วยชื่อหากไม่สนิทต้องเรียกด้วยแซ่ตามด้วยคำยกย่องเช่นเซียนเซิง (สำหรับผู้ชาย) และหนูชื่อหรือเสี่ยวเจีย (สำหรับผู้หญิงโสดหรือเด็ก) หรือผู้เหินหรือไท่ไท่ (สำหรับผู้หญิงที่มั่นใจว่าสมรสแล้ว) หากทราบตำแหน่งต้องเรียกชื่อแซ่ตามด้วยชื่อตำแหน่งเพื่อเป็นการยกย่องเช่นผู้จัดการหมาเราจะเรียกว่าหมาจิ้งจอกหรืออาจารย์กว่ากว่าเหล่าชื่อหรืออาจารย์ใหญ่เงินว่าเงินเขียวจาง

กัทมือเรียกใครบางคนโดยการโบกมือด้วยฝ่ามือของคุณลงไม่ควรใช้นิ้วชี้ ยื่นของให้ผู้อื่นควรใช้สองมือ

13. Types of Food (Delicious Foods and Foods to Watch Out For)

ชาวจีนเห็นความสำคัญของการกินถึงกับมีคำกล่าวยืนยันว่า “มนุษย์ถือการกินสำคัญเท่าฟ้า” หมายถึงอาหารเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรก ๆ จีนได้แบ่งอาหารเป็น 4 ตระกูลใหญ่ตามแหล่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ได้แก่ อาหารซานตงหรือหูไต้เป็นอาหารทางภาคเหนือรวมทั้งปักกิ่งและเทียนสิน เช่นหอยเป่าฮื้อตุนน้ำแดง ปลาเก่าน้ำแดงไก่ตุนเต็งใจเปิดปักกิ่ง หม้อไฟมองโกลอาหารเจียงซู หรือหูไต้เป็นอาหารทางภาคตะวันออกรวมทั้งมณฑลเจียงซู มณฑลเจ้อเจียงและมณฑลอานฮุยเช่นหมูพะไล ปลาเปรี้ยวหวานซีหู เปิดต้มเกลือจินหลิง หมูเนื้อใส อาหารกวางตุ้ง หรือเย่วไต้เช่นติ่มซำ บะหมี่เกี๊ยว ปลาแห้งเป็นอาหารทางภาคใต้ รวมทั้งฮกเกี้ยน ชวเถา ไหหล่า ไต้หวัน และอาหารเสฉวนหรือชวไต้เป็นอาหารทางภาคตะวันตก เช่น เต้าหู้หม่าฝัว (หม่าฝัวได้วู้) ไก่ผัดถั่วลิสง (กงเป่าจีตึง) รวมทั้งอาหารหูหนาน หูเป่ยก๊วยโจว และยูนนานเช่นไก่ผัดตงอัน เต้าหู้หมิ่นฉางซา หม้อไฟเสฉวน

ปัจจุบันยังนิยมแบ่งเป็น 8 ตระกูลซึ่งแตกสาขาจากสี่ตระกูลข้างต้น โดยเพิ่มอาหารอันฮุยหรือฮุยไต้อาหารฮกเกี้ยนหรือหมิ่นไต้ อาหารหูหนานหรือเซียงไต้ และอาหารเจ้อเจียงหรือเจ้อไต้ซึ่งแต่ละประเภทมีความแตกต่างกันไป โดยมีเงื่อนไขด้านสภาพภูมิอากาศ ภูมิประเทศ ผลผลิตของท้องถิ่น และวัฒนธรรมของภูมิภาคนั้น ๆ เป็นปัจจัยกำหนด อาหารจึงเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้เราเข้าใจวัฒนธรรมของมนุษย์แต่ละกลุ่ม

14. Eating Etiquette (Customs)

โดยทั่วไปแล้วชาวจีนถือว่าตำแหน่งทางด้านซ้ายด้านตะวันออกและตำแหน่งที่หันหน้าเข้าหาประตูเป็น

ตำแหน่งที่มีเกียรติและสูงส่งหากเป็นโต๊ะทรงกลมที่นั่งที่หันหน้าเข้าหาประตูเป็นตำแหน่งของประธานส่วนตำแหน่งอื่นๆตำแหน่งที่ยิงไกลประธานก็จะยิ่งสำคัญโดยทั่วไปที่นั่งทางด้านซ้ายของประธานจะใหญ่กว่าทางด้านขวาหากเป็นโต๊ะสี่เหลี่ยมและมีที่นั่งที่หันหน้าเข้าหาประตูที่นั่งทางด้านขวาของที่นั่งที่หันหน้าเข้าหาประตูถือเป็นตำแหน่งประธาน แต่ถ้าไม่มีที่นั่งที่หันหน้าเข้าหาประตูที่นั่งทางด้านขวาของที่นั่งทางด้านตะวันออกถือเป็นตำแหน่งประธาน

ถ้าหากเป็นงานเลี้ยงใหญ่มักจะจัดวางโต๊ะของประธานตรงตำแหน่งกึ่งกลางด้านหน้าโต๊ะที่อยู่ทางด้านซ้ายเป็นโต๊ะลำดับที่ 2, 4 และ 6 ตามลำดับส่วนโต๊ะที่อยู่ทางขวาเป็นโต๊ะลำดับที่ 3, 5 และ 7 ตามลำดับโดยนั่งตามลำดับความสำคัญตำแหน่งหน้าที่และความใกล้ชิดสนิทสนมกับเจ้าภาพ

ถ้าหากคุณเป็นเจ้าภาพคุณควรจะต้องมาทำงานก่อนแขกจากนั้นยื่นรอแขกที่ข้างประตูทางเข้าแล้วนำแขกไปยังโต๊ะถ้าหากคุณเป็นแขกจะต้องนั่งตามโต๊ะที่เจ้าภาพเป็นผู้จัดให้

การสั่งอาหาร

ถ้าหากมีเวลามากพอควรจะให้แขกมาให้ครบก่อนแล้วค่อยยื่นเมนูให้แขกดูจากนั้นให้แขกสั่งอาหารการเลือกสถานที่จัดเลี้ยงเป็นสิ่งที่สำคัญมากเพราะแขกจะสามารถประเมินงบประมาณของเจ้าภาพได้จากระดับของสถานที่จัดเลี้ยง

ถ้าหากคุณเป็นแขกจะต้องให้เจ้าภาพเป็นผู้สั่งอาหารแต่ถ้าเจ้าภาพจะยื่นคະຍອໃຫ້คุณสั่งคุณก็ควรที่จะสั่งอาหารที่ราคาไม่แพงนักและจะต้องไม่สั่งอาหารที่ทุกคนกินไม่ได้โดยถามความคิดเห็นของแขกคนอื่นด้วยเช่นถามว่า “มีอะไรที่ท่านไม่ได้ไหมครับ” หรือ “ชอบทานอะไรครับ” เพื่อให้ทุกคนรู้สึกว่าได้รับการดูแลอย่างทั่วถึงหลังจากสั่งอาหารเสร็จแล้วก็อาจจะพูดกับแขกว่า “อาหารที่สั่งถูกปากไหมครับ” หรือ “จะสั่งอย่างอื่นเพิ่มอีกไหมครับ” เป็นต้น

การรับประทานอาหาร

ชาวจีนให้ความสำคัญกับเรื่องการกินมากและก็ให้ความสำคัญกับเรื่องมารยาทการกินเช่นกันปัจจุบันนี้มารยาททางธุรกิจได้รับความสำคัญมากยิ่งขึ้นนั้นมารยาทบนโต๊ะอาหารในงานเลี้ยงธุรกิจจึงต้องพิถีพิถันมากขึ้นเช่นกันจะขอยกตัวอย่างมารยาทการกินอาหารจีนเพื่อจะได้นำไปใช้ได้ถูกต้องและเหมาะสมในงานเลี้ยงอาหารจีนก่อนอื่นบริกรจะนำเอาผ้าเย็นมาให้แขกเช็ดมือก่อนนำไปเช็ดหน้าเด็ดขาดเวลาบริกรมาเสิร์ฟฟุ้งมังกงโกหรือผลไม้จะมีสามใสน้ำใบเล็ก ๆ ด้วยในน้ำมีมะนาวฝานหรือกลีบกุหลาบใช้สำหรับล้างมืออย่าเข้าใจผิดว่าเป็นเครื่องดื่ม

เวลารับประทานอาหารจะต้องระมัดระวังมารยาทอย่าจะยื่นคະຍອให้แขกชาวต่างชาติตักอาหารแค่แนะนำอาหารให้เขารู้จักก็พอส่วนแขกจะกินหรือไม่มันต้องแล้วแต่เขาบางคนชอบจะยื่นคະຍອให้แขกตักอาหารมาก ๆ หรือไม่ก็ชอบคิบอาหารให้กับแขก

การดื่มสุรา

การดื่มสุรานั้นงานเลี้ยงมีพิธีต้องมากมายเช่นกันข้อควรระวังในการดื่มสุรานั้นงานเลี้ยงมีดังนี้

ข้อที่ 1 รอให้ผู้ใหญ่ดื่มก่อนให้เสร็จก่อนจึงค่อยไปดื่มมอวยพรให้ผู้ใหญ่เวลาดื่มมอวยพรจะต้องยืนขึ้นถือแก้วด้วยสองมือข้อที่ 2 คนหลายๆคนสามารถดื่มมอวยพรให้คนหนึ่งพร้อมกันได้แต่คนเดียวไม่สามารถดื่มมอวยพรให้คนหลายๆคนได้นอกจากว่าคุณหาสุราที่ดีที่สุดนั้นข้อที่ 3 ในกรณีที่เราดื่มมอวยพรให้ผู้อื่นโดยไม่ได้ชนแก้วปริมาณที่เราต้องดื่มจะแล้วแต่กรณีโดยต้องดูว่าอีกฝ่ายดื่มไปมากเท่าไรหรืออีกฝ่ายดื่มได้มากน้อยแค่ไหนแต่ห้ามดื่มน้อยกว่าอีกฝ่ายเด็ดขาดข้อที่ 4 ในกรณีที่เราดื่มมอวยพรให้ผู้อื่นโดยมีการชนแก้วควรจะพูดว่า “ผมหมดแก้วท่านแล้วแต่” เพราะจะทำให้ผู้อื่นมองว่าเราเป็นคนใจกว้างข้อที่ 5 จะต้องเทสุราให้ผู้ใหญ่หรือแขกตลอดอย่าดื่มแทนผู้ใหญ่ถ้าผู้ใหญ่ไม่ได้ขอหรือหากผู้ใหญ่ขอรองให้ดื่มแทนจริงก็ต้องทำที่เป็นอยากรับเองไม่ใช่ดื่มเพราะผู้ใหญ่ขอรองข้อที่ 6 ยกแก้วสุรา (เปียร์) ขึ้นด้วยมือขวามือซ้ายใช้รองกันแก้วเวลาชนแก้วของเรากับแก้วของอีกฝ่ายเสมอ

การเทน้ำชา

ประการแรกอุปกรณ์ชงชาจะต้องสะอาดเมื่อแขกเดินเข้ามาแล้วเชิญให้แขกนั่งลงก่อนแล้วค่อยเตรียมน้ำชาก่อนชงชาและเทน้ำชาจะต้องล้างอุปกรณ์ชงชาให้สะอาดโดยใช้น้ำร้อนลวกกาน้ำชาและถ้วยชาเพื่อความ

สะอาดอนามัยและถือเป็นมารยาทอย่างหนึ่งด้วยหากเราไม่ให้ความสำคัญกับการทำความสะอาดอุปกรณ์ซึ่งจะถือว่าเสียมารยาท

ประการที่ 2 ใส่ใบชาในปริมาณที่พอเหมาะไม่ควรใส่มากหรือน้อยเกินไปหากใส่มากเกินไปน้ำชาก็จะเข้มข้นเกินไปหากใส่น้อยเกินไปก็จะได้รสชาติ

ประการที่ 3 มารยาทการยกน้ำชาให้แขกตามประเพณีจีนจะยกน้ำชาให้แขกด้วยมือทั้งสองข้างสำหรับถ้วยชาที่มีหูจับจะต้องใช้มือข้างหนึ่งจับที่หูส่วนอีกข้างหนึ่งรองไว้ที่ก้นแก้วเติมด้วยน้ำชาให้น้ำชาอยู่เสมอโดยเฉพาะเมื่อเพื่อนของคุณมีอายุโสมมากกว่าคุณ

การขอตัวกลับ

ปกติแล้วงานเลี้ยงของชาวจีนจะใช้เวลามากกว่า 2 ชั่วโมงหลังจากเดินทักทายแขกในงานแล้วคุณอาจจะรีบกลับก่อนคุณจะต้องรู้มารยาทการขอตัวกลับด้วยปกติเวลาจะขอตัวกลับก่อนไม่จำเป็นต้องบอกทุกคนในวงสนทนาแค่กระซิบบอกคนที่นั่งข้างๆ 2-3 คนแล้วก็เดินออกจากวงสนทนาได้เลย

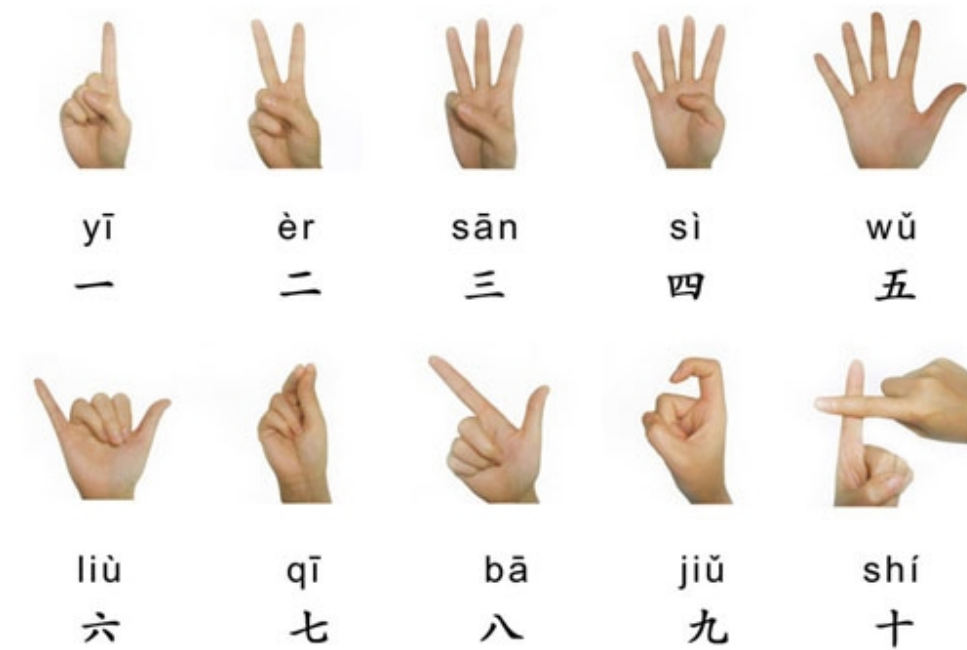
ที่สำคัญจะต้องไปบอกลาและขอโทษเจ้าภาพด้วยเมื่อบอกเสร็จก็ควรที่จะรีบกลับทันทีอย่ายืนคุยกับเจ้าภาพที่หน้าประตูนานจนเกินไปเพราะในวันงานเจ้าภาพมีงานต้องทำมากมายและมีแขกอีกมากมายรอให้เจ้าภาพไปดูแลหากใช้เวลาคุยกับเจ้าภาพนานจะถือว่าเจ้าภาพเสียมารยาทต่อแขกคนอื่น

กฎอีกข้อในการรับประทานอาหารโต๊ะจีนที่เห็นจะลืมกล่าวไปไม่ได้ นั่นคือเมื่อกินซูบจะต้องไม่เติมอะไรเลยเว้นแต่น้ำซุปรูหุลามที่เขาเอาน้ำส้มจืดมาให้เติมถ้าใครเติมซอสใดๆ ลงไปในซูบเจ้าของบ้านจะขอโทษและบอกว่า "หมดสติปัญญาที่จะปรุงซูบที่รสชาติดีกว่านี้ไว้รับรองท่าน" นั่นหมายถึงว่าซูบถ้วยนั้นๆ เป็นซูบที่เจ้าของบ้านบรรจงทำอย่างสุดฝีมือแล้วหากเราเติมซอสปรุงรสใดๆ จึงเสมือนการดูถูกฝีมือของเจ้าบ้าน

ไม่ละเลยมารยาทในการใช้ตะเกียบตะเกียบเป็นอุปกรณ์สำหรับการรับประทานอาหารพวกเขาไม่ควรใช้ตะเกียบไปยักอาหารหรือบุคคลอย่านำมาใช้เป็นกลองหรือเป็นของเล่นที่โต๊ะอย่างวางตะเกียบภายในซามเมื่อเสร็จสิ้นการรับประทานอาหารหรือติดไว้ในเส้นผมของคุณแต่วางตะเกียบด้านบนของซามไม้ตั้งตะเกียบของคุณตรงขึ้นในอาหารของคุณซึ่งการกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่ไม่ดีที่เป็นตัวแทนของการตายหรือสาปแช่ง

15. **Body Language Etiquette (Customs) Do's and Don'ts**

ภาษาท่าทางที่นิยมใช้คือการใช้บอกเลข

เมื่อไปรับประทานอาหารที่ภัตตาคารจีนและมีบริการเครื่องดื่มให้ควรรู้วิธีมือเคาะโต๊ะ 2-3 ครั้งเพื่อแสดงการ

ขอบคุณ

16. Money/Shopping/Item Buying Customs

เงินจีนมีชื่อเรียกว่าเงิน เหยินหมินปี้ (RMB) มีหน่วยเป็น หยวน เจี้ยว เฟิน(ภาษาเซียน) หรือ ไคว่ เหมา เฟิน(ภาษาพูด)

ชาวจีนจะเรียกหน่วยเงินหยวนว่า“ไคว่” (Kuai) 1 หยวนเท่ากับ 10เจี้ยว (Jiao) และ 1 เจี้ยวเท่ากับ 10 เฟิน (fen)

ธนบัตรจะมีใบละ 100 50 20 10 5 และ 1 หยวน 1 2 และ 5 เจี้ยว

ส่วนเงินเหรียญจะมี 1 หยวน 1 และ 5 เจี้ยว 1 2 และ 5 เฟิน

การเลือกซื้อสินค้าต่าง ๆ ควรทำการต่อรองสินค้า ยกเว้นในห้างสรรพสินค้า หรือร้านค้าที่มีการติดป้ายราคาชัดเจน และควรตรวจสอบสินค้าให้ดีเสียก่อนชำระเงิน รวมทั้งควรเลือกซื้อสินค้าจากร้านที่น่าเชื่อถือ สินค้าซื้อแล้วส่วนใหญ่จะไม่รับคืน

การทิปในจีนไม่มีธรรมเนียมการให้ทิปแต่ก็ไม่ห้ามแต่อย่างไรแต่อาจจะเป็นการสร้างความลำบากใจแก่ผู้รับได้ (ในบางกรณี) ในร้านใหญ่ๆหรือโรงแรมจะรวมอัตราค่าบริการไว้ในใบเสร็จด้วยแล้ว

17. Housing/Accommodation Do's and Don'ts

ตามกฎหมายของจีนชาวต่างชาติที่พักอาศัยอยู่ทั้งถาวรและชั่วคราวในประเทศจีนจำเป็นต้องลงทะเบียนที่อยู่อาศัยซึ่งสามารถแบ่งเป็นกรณีต่างๆดังนี้

ชาวต่างชาติเมื่อเข้าพักในโรงแรมโฮสเทลเกสต์เฮาส์โรงเรียนหรือสถาบันองค์กรต่างๆจำเป็นต้องยื่นหนังสือเดินทางหรือใบรับรองถิ่นที่อยู่ (Residence Certificate) เพื่อลงทะเบียนที่พักอาศัยชั่วคราวซึ่งในกรณีนี้ทางโรงแรมจะขอทำสำเนาหนังสือเดินทางไว้เพื่อแจ้งให้ทางการท้องถิ่นทราบเมื่อชาวต่างชาติต้องการเข้าพักในบ้านของชาวจีนในเขตตัวเมืองเจ้าของบ้านหรือผู้พำนักอาศัยควรนำหนังสือเดินทางและสมุดทะเบียนบ้านของเจ้าของบ้าน (Host's residence booklet) ไปรายงานตัวที่องค์กรรักษาความปลอดภัยท้องถิ่น (Local public security organ) ภายใน 24 ชั่วโมงเมื่อชาวต่างชาติต้องการเข้าพักอาศัยในบ้านของชาวจีนในเขตชนบทจำเป็นต้องไปรายงานตัวที่สถานีตำรวจหรือหน่วยงานการลงทะเบียนที่พักอาศัยภายใน 48 ชั่วโมงเมื่อชาวต่างชาติพักอาศัยอยู่ใน

หน่วยงานต่างชาติที่อยู่ในประเทศจีนหรือพำนักในบ้านพักของชาวต่างชาติที่อยู่ในประเทศจีนผู้พำนักอาศัย
จำเป็นต้องรายงานไปยังองค์กรรักษาความปลอดภัยท้องถิ่นภายใน 24 ชั่วโมงเพื่อลงทะเบียนการพำนักอาศัยชั่วคราว

18. Visa Information

ประเภทของวีซ่าจีนประเภทของวีซ่าจีนแบ่งออกเป็นวีซ่าทางการทูตวีซ่าอภัยภัยไมตรี วีซ่าราชการและวีซ่า

ธรรมดา โดยวีซ่าธรรมดาที่สำคัญแบ่งเป็น:

(1) วีซ่าชนิดท่องเที่ยวเยี่ยมญาติ (วีซ่าชนิด “ L ”) ออกให้แก่ชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศจีนในระยะสั้น

เพื่อการท่องเที่ยวเยี่ยมญาติหรือกิจกรรมส่วนตัว

(2) วีซ่าธุรกิจ (วีซ่าชนิด “ F ”) ออกให้แก่ชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศจีนในระยะสั้นไม่เกิน 6 เดือน

(3) เพื่อเยี่ยมเยือน ทำการหนังสือ ทำธุรกิจ แลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและเทคโนโลยี อบรมระยะสั้นและ

ฝึกงาน

(4) วีซ่านักเรียน (วีซ่าชนิด “ X ”) ออกให้แก่ชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศจีนในระยะเวลามากกว่า 6 เดือน

เพื่อการศึกษาอบรมหรือฝึกงานในประเทศจีน

(5) วีซ่าทำงาน (วีซ่าชนิด “ Z ”) ออกให้แก่ชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศจีน เพื่อทำงาน ทำธุรกิจจัดงาน

แสดงสินค้าหรือแลกเปลี่ยนทางวิชาการในประเทศจีนรวมทั้งคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะที่ติดตามไปด้วย

(6) วีซ่าลูกเรือ (วีซ่าชนิด “ C ”) ออกให้แก่ชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศจีน ซึ่งเป็นพนักงานของการรถไฟ

สายการบินและลูกเรือ ที่ปฏิบัติหน้าที่ระหว่างประเทศ บนเครื่องบินบนเรือและการขนส่งทางอากาศ

(7) วีซ่านักข่าว (วีซ่าชนิด “ J ”) แบ่งออกเป็นวีซ่า “ J-1 ” และ “ J-2 ” สองชนิด วีซ่า “ J-1 ” ออกให้แก่ นักข่าว

ต่างชาติที่พำนักอยู่ประจำประเทศจีนรวมทั้งคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะที่ติดตามไป ส่วนวีซ่า “ J-2 ” ออกให้แก่
นักข่าวต่างชาติที่มาทำข่าวในประเทศจีนเป็นการชั่วคราว

(8) วีซ่าผ่านแดน (วีซ่าชนิด “ G ”) ออกให้แก่ชาวต่างชาติที่ประสงค์เดินทางเข้าประเทศหรือภูมิภาคที่สามโดย

ผ่านประเทศจีนโดยแวะพักที่สนามบินเกิน 24 ชั่วโมงหรือออกจากสนามบิน

(9) วีซ่าตั้งถิ่นฐาน (วีซ่าชนิด “ D ”) ออกให้แก่ชาวต่างชาติที่ได้รับอนุมัติให้มาตั้งถิ่นฐานที่ประเทศจีน

ผู้ทำงาน (ถือวีซ่าชนิด “ Z ”) ศึกษาเล่าเรียน (ถือวีซ่าชนิด “ X ”) ตั้งถิ่นฐาน (ถือวีซ่าชนิด “ D ”) เจ้าหน้าที่หรือ
นักข่าวประจำ (ถือวีซ่าชนิด “ J-1 ”) ในประเทศจีนต้องยื่นคำร้องขอพำนักในประเทศจีนต่อหน่วยงานสันติบาล

ในพื้นที่ภายใน 30 วันนับตั้งแต่วันที่เดินทางเข้า

ผู้ที่ดำเนินกิจการช่วยเหลือหรือให้ความร่วมมือด้านเทคโนโลยีที่จีนตามสัญญาข้อตกลงและหนังสือโปรเจกต์ต้องยื่นจดหมายเชิญจากรัฐบาลจีนสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างรัฐบาลจีนกับรัฐบาลต่างประเทศหรือข้อตกลงองค์กรระหว่างประเทศและหนังสือโปรเจกต์การแลกเปลี่ยนและความร่วมมือทวิภาคีหรือพหุภาคีคนที่ไปทำงานที่จีนโดยไม่มีรายได้หรือองค์กรต่างประเทศจะให้รายได้นั้น (รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญอาสาสมัครและผู้ใจบุญ) ถือว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดต้องยื่นใบรับรองผู้เชี่ยวชาญที่สำนักวิเทศระดับมณฑลชาวต่างชาติที่รับจ้างมาทำงานที่ประเทศจีนต้องยื่นจดหมายเชิญจากรัฐบาลจีนและหนังสืออนุญาตทำงานสำหรับชาวต่างชาติซึ่งกระทรวงแรงงานแห่งประเทศจีนเป็นผู้ออกให้ชาวต่างชาติที่ไปทำงานณประเทศจีนดังกล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนั้นต้องยื่นใบตรวจร่างกายสำหรับชาวต่างชาติด้วย

หาข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.chinaembassy.or.th

19. 20.Country Information Websites

www.chinaembassy.or.th

www.chinatoday.com

www.china.org.cn

www.chinanews.com

www.xinhuanet.com

www.asean-china-center.org/english/

www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/

<http://english.gov.cn/>

www.atmangu.com/

www.thaiembbeij.org/

www.consular.go.th

www.thaibizchina.com

www.chineseccio.com

www.chinese.cn

www.chineselawclinic.moc.go.th/

www.mohrss.gov.cn/

www.thailand-china.com/